

Đợi Tàu

Cũng ngót năm năm rồi, tôi là khách quen thuộc của những chuyến tàu vào- ra giữa ga Tháp Chàm quê tôi và ga Sài Gòn nơi con tôi lập nghiệp! Chuyện đợi tàu là bình thường, nhưng hôm ấy đã để lại trong tôi nhiều "suy nghĩ" quá! Chuyện đã qua gần hai tháng rồi! Hôm ấy, tôi đang đợi tàu vào Sài Gòn! Nhìn trên sân ga, hơi xa một tí, người lố nhố, xôn xao... bàn tán, chỉ chỗ vào bằng đá, nơi khách đợi tàu ngồi! Tôi có tò mò, nhưng ngại đám đông, lại không thể mang vác hành lý để đến xem, tuy rằng vốn vẹn tôi chỉ có một xách nhỏ! Tách ra từ đám đông ấy là chú nhân viên nhà

ga, tôi có quen, vì ông ấy là người chuyên chở thuê hành lý, có đôi lần tôi nhờ, và cũng vì tôi thường đi tàu nên ông ấy cũng nhớ mặt! Chỗ tôi đứng cũng khá đông, có cả nhân viên nhà ga trực đường ray! Ông ấy đến, đứng kể lể, phân bua giữa trời:

- Đêm qua, tui ngược xuôi tới sáng luôn! Tui chạy lên, xuống bệnh viện, lo chạy tiền, ẵm nó... giờ lại lo đưa nó về Sài Gòn! Thấy tội quá, mình phải giúp chớ biết sao?! Giờ xong việc rồi lại mọc ra thằng bạn nó! Thôi, có người mình giao là tốt rồi! Có nhiều tiền, hôm qua tui nộp bệnh viện cho nó hết luôn!

Anh nhân viên nhà ga đứng gần đó biết việc nên tham gia câu chuyện:

- Ông dư công, dư tiền chớ ai đi cho loại đó?

Ông quay qua với về phật ý:

- Chớ tui lơ không được, nó cũng là con người mà, tai nạn như vậy, lại không có thân nhân, nó còn nhỏ quá, tội! Chỉ sợ nó tật nguyên...

Sự tò mò trong tôi đã lên đỉnh! Mà xem ra, chú lao công nọ đang muốn... kể thêm. Tôi chưa lên tiếng, nhưng hướng ánh nhìn "gợi ý" về ông ấy! Vậy là câu chuyện được thổ lộ giữa một nhóm hơn mười người!

- Nó gốc ở Phú Yên, cha mẹ ly dị, mẹ lấy chồng khác rồi! Ba nó bỏ nhà đi, nó ở với bà nội nhưng chán nên đi bụi đời. Lướt lạc vào SG, rồi theo bè bạn xuống Đồng Nai tụ hội, chuyên đi trộm cắp. Hồi đêm, cả bọn trộm xe gắn máy bị phát hiện, nó nhảy đại xuống con sông hay kênh gì đó, nhằm khi nước cạn, bị gãy chân! Dân đón tàu vì gần ga... gửi nó lên tàu và chạy miết ra đây! Tui gặp không nỡ bỏ nên lo cho ống đến giờ! Đưa xuống bệnh viện, có nhiều tiền tui đóng hết cho nó, sau thiếu tui năn nỉ xin xỏ giùm, họ bó bột rồi giờ phải cho nó về SG! Nó đang đói meo giờ xuất hiện ra thằng bạn, tui giao luôn rồi! Nó tâm sự tội lỗi! Tui đàn ông mà phải ứa nước mắt theo! Trên cánh tay nó xăm đầy chữ: *nhớ mẹ - nhớ cha - nhớ quê hương - buồn đời...* Thiệt tình, tui mà no đủ cũng nhận nó làm con luôn! Thằng này, có người nuôi dạy sẽ trở thành người tốt thôi!...

Đang trốn nói, ổng lại quay nhìn tôi, tiếp:

- Chị tới nhìn nó sẽ biết tui không nói quá đâu! Trời ơi, nhìn nó trắng trẻo, đẹp trai, thanh mảnh ra đáng thương sinh hiền hậu lắm! Chắc cùng đường quá, rồi theo bè bạn hư hỏng nó mới ra vậy. Hồi hôm giờ nó khóc với tui dữ lắm, kể đến đâu nó khóc đến đó, làm mình cũng mũi lòng theo...

Anh nhân viên nhà ga cắt ngang:

- Ông rảnh quá đi cứu lũ trộm cắp! Ông tiếp tay cho nó làm loạn xã hội còn... rủ rê mọi người!

Mọi người nghe nhưng thật bàng quan! Cả trai lẫn gái! Không chút thương cảm! Chẳng qua, đó chỉ là câu chuyện mua vui trong lúc "đợi tàu"! Tôi xốn xang trong dạ! Lẽ nào, sinh mạng một con người lại rẻ rúng đến vậy? Cho dù là kẻ trộm nhưng người ta đang hoạn nạn. Lại còn quá trẻ, theo mô tả, vết thương rất nặng! Nếu không được điều trị đến nơi đến chốn thì chuyện "cắt bỏ" chân là đương nhiên. Trong khi đang đói còn chưa có cơm qua bữa sau một đêm quần quai với vết thương...

Không nghĩ nhiều, tôi vội bước đến, tay lấy tiền, miệng nói nhanh:

- Tàu sắp đến rồi! Tôi không xuống đó kịp, nhờ chú mua giúp chút thức ăn cho nó, còn lại thì trao giùm luôn cho nó! Kệ đi, cho dù ăn cắp cũng sinh mệnh một con người, lại đang gặp cảnh gieo neo! Chú giúp tui nhen! Cám ơn chú trước!
- Trời ơi, tui cám ơn chị nha!

Vừa nói, ông ấy vội bước nhanh đi và quanh tôi là những ánh nhìn ném về phía tôi... như tôi là người tiếp tay cho "phiến loạn"! Mặc kệ! Tôi vẫn vậy mà! Việc gì mình cảm thấy đúng, cần làm là làm! Mặc kệ xung quanh,

miễn lương tâm mình yên ổn! Tôi còn loay hoay với suy nghĩ về "cảnh ngộ" kia, thì ông ấy lại bươn bã tiến về chỗ tôi đang đứng, vừa đi vừa nói khi đến gần:

- Chị, tui định mua vé tàu cho nó đi luôn cho nhanh, nhưng không đủ tiền (nghe đến đây tôi đã vội đưa tay lấy thêm tiền), tui nói với nhà ga ưu tiên cho trường hợp này mà họ không chịu, nói thẳng là "không cho lên tàu khách, giờ có bạn nó nữa, lỡ trộm cắp trên tàu phiền phức! Chỉ cho đi tàu hàng thôi! Ông phải chờ thôi! Tiền chị cho giờ sao?!

Trời ơi! Tui thua ông già luôn, vội nói nhanh vì tàu sắp đến rồi:

- Chú mua giùm cơm cho cháu, hoặc giao luôn tùy nó sử dụng!

Tàu tôi đi cũng đã đến! Tôi lên tàu mà lòng cứ mãi ưu tư về quãng đời tiếp theo của đứa trẻ bơ vơ, lạc loài kia! Giá mà nó có một gia đình êm ấm thì đâu đến nỗi khốn cùng này! Thái độ dửng dưng của mọi người như vậy làm sao nó có cơ hội hoàn lương? Vết thương không chỉ ở ống chân mà cả ở khớp gối, liệu nó có còn lành lặn hay lại tàn phế... chuyện ấy giờ vẫn thường xảy ra mà! Rồi còn tương lai, còn những ngày sắp tới, một quãng đường dài trước mặt... Thật đầy tăm tối! Rồi việc mình giúp đỡ cho "kẻ trộm" như vậy liệu có phải hành động khuyến khích cho cái xấu phát triển không?

Tôi lại về, lại đi! Trên sân ga vẫn cảnh đợi tàu! Chú nhân viên bốc xếp tốt bụng kia là người thường trực ở ga, giờ trở nên thân thiết với tôi! Gặp là chào từ xa, không đợi tôi hỏi hành lý, chú đã nhanh nhẹn xách bỏ lên xe đẩy, đưa ra tận toa, khi nhiều hàng chú lại nhờ người quen xách hẳn vào tận chỗ! Tôi trả tiền, chú không nhận! Tôi cũng nói thật lòng:

- Chú không nhận tôi sẽ không dám nhờ nữa! Đây là công việc chính của chú mà! Quý nhau ở tấm lòng là vui rồi!

Vậy là tôi có bạn ở nhà ga!